

AKROPOLE!

Vít Slíva

Jedním z největších štěstí mého života jsou mí bývalí studenti a bývalé studentky, kteří mě přerostli a dosáhli výšin mně nedostupných. Jsem šťasten, že jsem mohl na královopolském gymnáziu učit obdivuhodné básníky a básnířky, vynikající lingvisty, ředitelku Filharmonie Brno a ředitelku Muzea romské kultury v Brně, ředitele Hvězdárny a planetária Brno a další a další.

K největším z nich patří (*P. T.*) Jiří Trávníček.

Dnes už nás pojí dlouholeté přátelství a krom lásky k literatuře také láska ke staré řečtině a k polštině, ba rovnou polonofilství. A dále: Na jednom z předvánočních večírků nakladatelství Host jsme si „kápli do noty“ nejsvrchovanější genialitou Mozartovou a notovali si motiv z 3. věty Mistrova 4. koncertu pro lesní roh; hned nato mi Jiří doporučil Mozartův koncert pro hoboj... můj milovaný nástroj!... Bože, kolikrát jsem si potom ten koncert po nocích z YouTube přehrával!

Jiří mi taky daroval reprodukcí Jankovičova fotografického portrétu Vladimíra Holana z „casa del poeta tragico“ na Kampě; zarámována visí už léta nad mým stolem.

Největším darem jsou pro mě ovšem Jiřího interpretace mých veršů. Nejednou mi odhalily, o čem jsem neměl potuchy. Třeba – o básni Korfu mi v lednu 2016 napsal: „...šplouchá z ní i něco řeckého, antickeho; ,zhluboka zaznívá stín‘, to je snad až dionýsovské...“ – Prozřele jsem žasl!

Vzpomínám na popřevratovou noc, v níž jsme, hlouček přátel, šli z hospody ještě do redakce *Hosta*, a jak jsem cestou Jiřímu svěřil, že jsem si s „režimem“ zadal; že když mi studentka Jitka Sedláková od otce, redaktora *Rudého práva*, vzkázala, jestli bych mu neposlal k otištění nějaké své verše, poslal jsem je... totiž tyto imprese z povinné vysokoškolské brigády v královopolské slévárně šedé litiny:

U PLOTU SLÉVÁRNY

Těžké hlavy odlitků
složené u plotu slévárny
zrají v dlaních deště.
Vous rzi je obrůstá
a v ústech jim doutnají ohnice,
jazyky zdejší legendy:

„Sedmkrát do týdne
tavič slunce
odlévá kov do formy poledne.
Sedmkrát do týdne
modelář vítr
dusá písek půlnoci.
Sedmkrát do týdne
kreslič světlo
rýsuje model jitra.“
(12/1/1977)

A Jiří řekl: „To je typické: ti, co toho mají na svědomí nejmíň, mají největší pocit viny.“ Nechápal jsem to jako „rozhřešení“; cítil jsem v tom *skutek milosrdenství*. (Snad mluvím víc o Jiřím než o sobě...)

Potom přišlo dobrovolné vyhnanství v Opavě. A v něm teskno po Brnu. A z toho teskna:

BABÍ LÉTO – CHLAPSKÝ PODZIM

Jiřímu Trávníčkovi

Pavučiny vcévkované do babyk
stahují krev v krystal.
Podzim-javorový vrtulník
svištivě už přistál

v načerpané studni.
Vodní hodiny
prolévají v stu dní

jeden jediný
a v jednom okamžení
celý mužský pláč.
To popuštěné zkapalnění ženy!
Tvář ovinuje pavučina, promokavý fáč.
(Podzim 1998)

A nedávno mi přišel mail podepsaný *Tvůj žák forever*
J.

Srdce mi zjihlo...

Jiří bydlí na Lesné, já v Králově Poli.
A tak volám:

Akropole nad Krpolem!
Akropole nade mnou!
Oblaka se němě dmou...

— — —

Jiří,
vzácný můj příteli,
χάρης χάριν τίκτει!